

мысляхъ, сѣкамъ же и всякій безпристрастный, какъ трѣба да употре-
бляемы въ книги-ты нито высоко Славянско выраженіе, нито пакъ
простолюдно и помѣстю, но по рѣчы-ты Славянскы и складно-то
спорядъ по-оцшо-то грамматическо начертаніе. Кога поазъ же каатъ
Българи-ти отъ издаваемы-ты книги, ако тѣмъ ежъ тѣмни и нераз-
умителни, сѣрѣчь писани по высоко Славянско выраженіе, или по-зло-
то по провинціалних и помѣстнихъ выговоръ? По доврѣе да не пишемъ,
нежели да пишемъ непонятно, что-то да не разумѣватъ намъ. Пре-
вѣходно убо сѣ заблуждаватъ они, кон-то мыслятъ, какъ трѣ-
ба да пишамы сѣ высоко Славянско выраженіе, по-вече за свѣтно по-
казаніе, нежели за оцшъ поазъ; а по-сжалително-то за Българскъ-
тѣхъ литератѣръ е за что-то нѣкон писанъ и пишватъ книги Бл-
гарскы по таково Славянско выраженіе, безъ да познаватъ Славян-
скѣи-тѣхъ азъкъ, и така всякій кой-то е видѣлъ нѣхны-ты книги, ви-
жда сѣ жалостьъ какакъ е какавъчъ выраженіе-то и слога-тѣхъ назъ.
При това юще сѣ заблуждаватъ и они, кон-то сѣ умратъ, какъ трѣ-
ба да пишамы какъ-то говори протѣи-тѣхъ народъ. Таковѣи-тѣхъ при
визиты-ты народы галчи криво и погрѣшително. Яко напишамъ ки-
ги-ты спорядъ мѣстѣи-то на вторы-ты, трѣба да ги напишемъ по
помѣстнихъ изговоръ, и така же остаемъ за вѣгда въ послѣдній-тѣхъ
стѣпни на невѣжество-то, и не же можамъ никогда да вѣдемъ въ
свѣзданіе сѣ просвѣщенны-ты Европѣйскы народы. Послѣ ако по неча-
етѣ надъбы това мѣстѣи же може всякій невѣжа да пише книги по
провинціално-то сѣ провинціи, и же сѣ умножатъ за годѣмъ по-
рамъ на народа толкова Янгѣи-ти лайна, что-то да не можатъ
десять Херудан да ги очитатъ (*Procius Ger. Iosop. Tit. 1. Sed. ѧ. ѧрѣ Д. N. тоѣ Дѣвѣровѣ*).

Да поддржаемъ Французы-ты и Италянцы-ты, кон-то никое склоненіе
не употребляватъ въ азъкъ сѣ спорядъ Латинскій азъкъ, нѣхны-тѣхъ
матерій, но пишутъ по оцшъ азъкъ сѣ выраженіе народно, по-сле-
но подъ оцшъ грамматическы правила.

Азъ никакъ не шѣ сѣ показа наѣогномонъ, но чебанъ да сѣ
изгласятъ нашн-ти писатели.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА-ТЪРНОВО

Щадревградъ, 23 Маѣмъ 1852.

АНАСТАСІЙ П. П. ГРАНИТСКІЙ.